

Pinguïn op lantaarnpaal?

Januari 2009 word ik gebeld door een mevrouw, die in Pijnacker-Noord een vogel op een lantaarnpaal heeft gezien, die volgens haar nog het meest leek op een pinguïn. We maken een grapje over het veranderende klimaat en de onverwachte effecten daarvan op de dieren die je om je heen ziet: “Tjonge, jonge, nu ook al pinguïns in Pijnacker!” Als we zijn uitgelachen bespreken we de waarneming. Bij een grote, rechtopzittende vogel op een lantaarnpaal, die op een pinguïn lijkt moet ik gelijk denken aan een aalscholver.

Nee, een aalscholver kende ze wel, maar dat was het niet. “Haar” vogel was namelijk niet zwart, maar had een lichte buik en een donkere rug. Ik vertel haar dat jonge aalscholvers niet geheel zwart zijn, maar donkerbruin op de rug en lichtgekleurd op de buik. De hoeveelheid wit is per individu nogal variabel, eerstejaarsvogels hebben vaak veel wit van onderen, met een scherp contrast tussen licht en donker. Een jonge aalscholver dus? Maar zo gemakkelijk kom ik er niet mee weg....

Jonge aalscholver op lantaarnpaal (foto: Peter Elfferich)

De “pinguïn” was naar haar idee kleiner dan een aalscholver, ze had in de vogelgids gezocht en dacht meer aan een zeekoet of een alk. Deze twee soorten kustvogels worden echter maar heel zelden in het binnenland gezien. Ik weet dat kleine alken soms wel eens na een hevige storm in oostelijke richting het land in worden geblazen, maar of dit ook geldt voor zeekoet en alk weet ik niet. Zeekoeten en alken (ca. 40 centimeter lang) zijn trouwens veel kleiner dan aalscholvers (ca. 90 centimeter), maar ik weet uit eigen ervaring dat het formaat van een vogel vaak moeilijk is in te schatten.

Naar mijn idee kan de kleur ook een rol spelen bij het schatten van het formaat, een zwarte aalscholver oogt misschien groter dan een bruin met witte. Zonder goede referentie kun je hier oeverloos, maar zinloos over praten. Ik vraag waar ze precies de vogel heeft gezien. Bij de rotonde van de Nobellaan en de Sportlaan, op één van de eerste lantarenpalen richting Nootdorp. Dat punt passeer ik vaak en als ik erover nadenk schiet me te binnen dat ik enkele dagen voor het telefoontje op die plek een jonge aalscholver heb gezien met een opvallend witte buik. We besluiten het daar maar op te houden.

Caroline Elfferich, december 2009